

En dat ze zich stevig vastgehecht hebben aan dien steen, en dat ze hun leven wanhopig verdedigen, kunt ge hier en daar zien, waar er ten laatste een enkele voor de vernielende kracht van den orkaan bezweken is. Niet *ontworteld* is hij, gelijk men vermoeden zou, neen, *afgebroken*, een stam van een voet dikte of meer zelfs; hooger of lager is hij dwars door midden gebroken, afgeknakt als een hennepstengel, terwijl zijne wortels zich goed hielden.

Dit ziende — en 't is geene zeldzaamheid in deze streken — behoeft men niet meer te vragen of 't daar somtijds ook spoken kan.

Geen enkele ziet men er — ik spreek van die welke op de toppen der hoogste rotsen staan — die geheel onbeschadigd is. Kan de stormwind hen niet op ridderlijke wijze uit den zadel ligten, dan slaat hij een verraderlijken weg in om zijn doel te bereiken, en hij plukt den boom als 't ware langzamerhand, tak voor tak, uit elkander, tot deze eindelijk zoodanig gehavend is, dat hij er het leven bij inschiet.

Een bijzonder grooten omvang verkrijgen ze dus nooit, en ze bereiken evenmin een zeer hoogen ouderdom, als ze een sierlijk en krachtvol voorkomen kunnen verkrijgen; maar die bezwijken worden weder door andere opgevolgd, en hunne aanwezigheid op die plaatsen is vooral dáárom hoogst merkwaardig, vooreerst wijl ze aantoonen hoe de natuur verschillende krachten in beweging stelt, ten einde het uiterlijk volkomen der aarde gestadig te doen afwisselen, en tevens hoe haar middelen ten dienste staan, die we zeker niet zouden vermoeden, om onze planeet te tooijen met het sierlijke kleed dat men het plantenrijk noemt, ook dáár waar men zulks eene volslagene onmogelijkheid achten zou, en dat